

לענין היתר עגונות

(שמעתי מדודי הגרי"מ בוימל שליט"א)

שנינו בגמ' יבמות ט"ז ע"א שהחכמים שמעו בשם רבי יוסי בן הירכנא שהתיר צרת הבת (להתייבם) וזה היה שלא ברצונם אבל הם כיבדו אותו עד למאוד חרף היותו מב"ש, והיה אז זקן וחלש ולא יכול לבוא לביה"מ, והחליטו לשלוח משלחת של ג' גדולי ישראל לדון עמו בצרת הבת ולהוודע אם אמנם כך פסק. מספרת הגמ' שבאו רבי יהושע ואחריו רבי אלעזר בן עזריה ואחריו ר"ע, נכנסו בפתח אחר ויצאו בג' פתחים, והראשונים שם מתלבטים מה חשיבות פרט זה של הפתחים.

והנה רבי מאיר שפירא זצ"ל ראש ישיבת חכמי לובלין, אמר, שכל אחד משלשה אלה היה אינדיבידואליסט, תפס בדרכו-הוא ובדעותיו: ר"י איש עבודה, ראב"ע איש אמיד אציל וקפיטאליסט, ור"ע ראש הישיבה המפורסם. כל אחד "יוצא בפתח אחר" ואינו נכנע לדעת חברו, שהלא יש לו דרך משלו. לכן יצאו בשלשה פתחים. אבל -- כשבאים לדון ב"צרת הבת", בענין הנוגע לאשרה וטובתה של בת ישראל שנפשה עגומה בתוכה ובפרט כשהיא כבולב בכבלי העיגון, אז "נכנסו בפתח אחד", בטלו כל הפילוגים וההבדלים בסגנון ובדעות, וכולם יחד פעלו למען הצלתה...